

DEVİRİMCİ YOL

SAYI: 21

21 AĞUSTOS 1978

500 kuruş

MBA

MHP'li faşist köpekler alçakça katliamlar düzenliyorlar. Mamak'ta ve Balgat'ta Belediye otobüslerini ve kahveleri tarayarak 7 kişiyi öldürdüler, onlarca kadın, çocuk ve yaşlı yurtttaşımızı yaraladılar. Bunlara hergün yenilerini ekliyorlar.

Onların amacı artık iyice bellidir, Onlar, emekçi yoksul halklarımızın bir avuç sömürücüye ve faşist köpeklerine kölece boyun eğeceğini sanıyorlar. Bu katliam ve cinayetleriyle halkı sindirip köleleştirmeye çalışıyorlar. Faşistler bunu asla başaramayacaklar!

Faşist köpekler her cinayet ve katliamlarının hesabını tek tek vermelidirler! Onlar, her alçakça saldırılarında, emekçi halktan gereken dersi almalıdırlar!

ÖLENLERİN KANI YERDE KALMAZ!

Kaddafi, İ.Selçuk ve "TEK YOL DEVRİM" üzerine

M. Soysal 1 Ağustos tarihli Milliyet Gazetesi'ndeki makalesinde Libya Devlet Başkanı M. KADDAFI ile yaptığı görüşmelerle ilgili izlenimlerini anlatıyordu. Ecevit Hükümeti ülke'nin karşı karşıya bulunduğu büyük ekonomik "darboğaz"ı aşmak için Kaddafi'den yardım istiyor ve Soysal, bu doğrultuda Kaddafi ile "iki ülkenin ekonomik yakınlaşmasının gereğinden, Libya'nın kaynaklarıyla Türkiye'nin olanaklarını bir araya getirip 'helva yapma'nın yollarından" söz ediyor.

Soysal bu teklif karşısında Kaddafi'nin "Bütün bunlar doğru ama bugünkü durumunuzda ben sizinle nasıl işbirliği yapabilirim? Dünya ne der bana? Amerikan emperyalizminin ortaklarıyla işbirliği yaptığımı söylemezler mi?" dediğini aktarıyor. Kaddafi, "Amerika karşısında niçin bu şekilde ezildiğimizi, niçin ondan kopmadığımızı, niçin onun gözüne girmek için çırpınıp durduğumuzu anlamadığını" söylüyor. Soysal, "Kaddafi'nin yaklaşımı karşısında, 'gerçekçiliği' ve 'adım adım gidiş'i savunmanın olanaklı yok" diyerek izlenimlerini şöyle tamamlıyor:

"[Kaddafi] Sağ elini yumruk yapıp yavaş gidişleri gülünç bulurcasına 'tek yol devrim' diyor. Bunu söylerken öylesine inandırıcı, öylesine içten ki, büyük çadırın altına oturup bu ilginç tartışmayı izleyen ve hemen hepsi

Türkiye'nin sağ basını temsil eden gazeteci topluluğu bile dayanamayıp basıyor alkış..."

M. Soysal'ın makalesinden birkaç gün sonra İlhan Selçuk da "Tek Yol Devrim" başlıklı bir makale yazdı. İ.Selçuk da, Kaddafi'nin "Ben olsam devrim yapardım" sözlerini aktararak şöyle diyor:

"Kağıt üzerinde bu sorunun yanıtı bellidir. Duvarlara da yazılıyor hurluluş reçetesi. 'Tek yol devrim' özdeyişini, kentlerde, köylerde, dağbaşında okumak olasıdır. 1960'larda gazete ve dergi köşelerinde söylenenler, 1970'lerde dağa-taşa yazıldı. Ancak nasıl yapılır devrim?"

Bugün, ülkemizde sağ ile sol arasında kritik bir güc dengisinin var olduğunu belirten Selçuk, "Türkiye'nin kısa veya uzun vadede ille de yeni bir hesaplaşmaya gideceğini" ileri sürerek bu koşullarda şunları öneriyor:

"1. Ecevit hükümeti devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaları temizlemek için gerekli zamanı kazanmalıdır. Bu yolda başarı, az gelişmiş ülkelerde devlet bürokrasisini kullanarak sağ dikta rejimlerini yürüten emperyalizmin tuzaklarını bozacaktır. 2. Ecevit yönetiminin sağ ile sol arasında sağla-

dığı geçici demokratik denge içinde, hükümetin sağa kaymasını önleyecek bir taktiğin benimsenmesi gerekmektedir..."

"Kurtuluşun tek yolu devrimdir ama, devrimin yolu da kağıt üzerinde çekilmiş düz bir çizgi olmasa gerekir" diyen İlhan Selçuk'un önerisinin 'nasıl bir devrim'e yönelik olduğu açık değildir. Belki bu nedenle; önerilen taktiklerin hangi hedefe yöneldiği bilinemediğinden, sözkonusu "hesaplaşma" açısından bu taktiklerin ne gibi bir rol taşıdığı da bir ölçüde belirsiz kalmaktadır. Selçuk, "CHP'ye, devlet bürokrasisi içerisindeki faşist mekanizmaları temizlemek için zaman kazandırılmasını" öneriyor..."

Öncelikle bir nokta üzerinde duralım: Ülkemizdeki birçok solcu (ve işçi sınıfı partilerimiz!) uzun süre faşizme karşı mücadele anlayışını CHP'yi iktidara geçirme sorunu olarak kavramışlardır. CHP'nin iktidara gelmesiyle faşizm tehlikesi (geçici de olsa!) ortadan kalkacaktı. Bu anlayışın sakatlığının temelinde ülkemizdeki faşizmin mevcut devlet yapısından, özellikle emperyalizmin denetimi altındaki (ordu, MIT, kontr-gerilla, vb.) kurumlardan kaynaklanan niteliğinin kavranamayışı yatmaktadır. Teslim etmek gerekir ki İlhan Selçuk ve U.Mumcu gibi ilerciler yazarlarsa, üstelik CHP döneminde altı kalın çizgilerle çizilmiş bulunan bu gerçekleri, bizim anlı şanlı "proletarya sosyalistlerimiz" ve de "işçi sınıfı partilerimiz" den daha iyi görmekteyiz.

Buna rağmen İ.Selçuk CHP'nin devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesi için zaman kazanması gereğinden söz ederken, belli ki devlet içindeki yerleşik kurumların fonksiyonlarını değil, bu kurumlardaki bazı "görevlileri" kastetmektedir. Devletin ordu, MIT, vb. kurumlarındaki nitelik değişimlerinin ancak köklü (devrimci) çözümlerle gerçekleşebileceği gerçeği gözünde bulundurulacak olursa, önerinin özellikle ordu ve MIT içindeki bazı görevlilerin değiştirilmesine yönelik olduğu görülmektedir. Bu görevlilerin değiştirilmesi bir sağ darbe olanğını ortadan kaldıracak...

Devrime giden yolun kağıt üzerindeki düz bir çizgi olmadığı tartışılmaz bir gerçektir ama, bu önerilen yolun devrime giden bir yol olup olmadığı herhalde tartışılmalıdır!

Ecevit Hükümeti mevcut düzenin (ve devletin) içine düşüğü çukmazların bir sonucu olarak, bizzat egemen sınıflar (ve egemen emperyalist güçler) tarafından işbaşına getirildi; mevcut düzenin ve devletin onarılması (devletin kurtarılması) görevini üstlendi. Hükümetin kuruluşundan sonraki bir dönemde, bu görevin gereklerini yeterince yerine getirebilmesi için uygun ortamın sağlanmasını gerektirmiştir. Bu hükümetten faşizmin ezilmesini bekleyen şaşkın "solcu"lar dahil herkese bu hükümetin görevinin

bu düzeni sürdürmek ve istikrar sağlamak olduğunun anlatılması gerekmektedir.

Ve de gariptir; faşist katliamlar ve cinayetler sayesinde (!) Ecevit bunu becermiştir! Her faşist saldırı ve katliam karşısında Ecevit kendisinin sola da karşı olduğunu anlatmaya ve kanıtlamaya koyulmuş, her tertip ve katliam hükümetin sola karşı tedbirleri ağırlaştırması için bir vesile olmuştur. (Yoksa hükümetin sola karşı olduğu kanıtlanamayabilir, faşizm gelebilirdi!!).

Bugün, bizzat Ecevit, hükümette kalabilmenin teminatını tekeli burjuvazinin ve ABD emperyalizminin güven ve desteğini sağlamada (daha doğrusu devam ettirmekte) görmektedir. Bugün bu hükümetin bir süre daha işbaşında kalacağı en büyük güvencesi en başta ABD emperyalizmidir, ve de emperyalizme bağımlı yerli egemen güçlerdir. Böyle bir durumda, bu hükümetten, kendisine dayandığı güçlerin elinden bir sağ darbe düzenleme olacağını alması, mevcut devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesi nasıl beklenebilir? Böyle bir şeyin bazı devlet görevlilerinin değiştirilmesi yoluyla elde edilemeyeceği apaçık ortada olan bir şeydir. Apaçık bellidir ki emperyalizme dayanarak ve faşizmle uzlaşarak faşizmi ortadan kaldırmak söz konusu olamaz. Bu hükümet ancak oligarşinin izin verdiği işleri yapabilir.

Bugün gelinen noktada gerek ABD emperyalizmi gerekse ülkemizdeki uzantısı durumunda bulunan yerli egemen güçler bugünkü hükümeti tercih etmektedirler. Ancak bu hiçbir zaman bu güçlerin bir faşist hükümet alternatifini elden bırakmaları anlamına gelmez. Tam tersine, bugünden açıkça görülmektedir ki egemen güçler bu hükümeti, bir faşist hükümet alternatifi ile birlikte ele almaktadır; bir açık faşist darbe ortamını sürekli canlı tutmayı tercih etmektedir. Bu bir yönüyle bugünkü hükümetin kendisine bağımlılığını pekiştirmenin, diğer yönüyle de en güvenilir alternatifi hazırda tutmanın yoludur.

CHP hükümeti, faşist nitelikli bir devlet aygıtının üstüne oturdu. Bu elbette, belirli bir çelişmeyi de içinde taşıyan bir durumdur. Bu çelişmeden kaynaklanan bir çatışma CHP'nin bütün sağ politikalarına rağmen varlığını sürdürecektir. Bu çelişme bugün CHP'nin mevcut devlet aygıtının niteliğine uygun politikaları benimsemesiyle "uyumlu" hale getirilmiştir. CHP sözde devleti yönetiyor! Devlet aygıtı, siyasi fonksiyonları MC dönemindekinden farklı, "kendini bildiği gibi" işliyor; Ecevit de hükümeti idare eder gibi yapıyor! Benzetmemiz biraz abartılı da olsa durum üç aşığı beş yukarı böyle. Egemenler istediği, Ecevit de oynamaya devam ettiği sürece bu uyum oyunu sürecektir... Tabii, kısa vadede ABD desteğini almadan da bir faşist darbenin gündeme gelmesi olanaksız değildir. (Bunun başını şansının olup olmadığı ayrı bir sorundur). Daha önce de birçok defa söylediğimiz gibi, geçmekte olduğumuz dönem içerisinde faşist güçlerin temel taktiği hükümeti, mevcut devlet güçlerini, giderek orduyu anarşiyi önleme "işine" yöneltmek; bu gelişmede inisiyatifli ele geçirecek ve ortamını, desteğini oluşturarak bir açık faşist darbe için bir geçiş, bir basa-

mak oluşturmaktır. Bunda da önemli ölçüde başarı kazandığı söylenebilir.

Bu gelişmelerin en son geldiği nokta "sivil sıkıyönetim" uygulamalarıdır. Bugün polis tarafından her türlü işkence ve baskı uygulamaları faşist katliamlar takviye edecek şekilde sürdürülürken, sözde asayiş önleme uğruna, giderek artan biçimde ordu devreye sokulmaktadır. Bu gelişmelerin Latin Amerika ülkelerinde sıkça rastlanan türden sol görünümülü bir hükümet aracılığıyla yürütülen baskıcı bir yönetim doğrultusundaki bir gelişme sayılması gerektiği söylenebilir ki, bu tür yönetimleri çoğunlukla açık faşist bir yönetimin izlemesi kaçınılmaz bir şeydir. Ordu üst kademesindeki görevlilerin, arada kazanılacak zaman içerisinde "değiştirilmiş" olmasının, böyle bir gelişme açısından hiçbir tayin edici anlam taşımayacağı kesindir.

Hayır, CHP hükümetinin zaman geçirilmeden alaşağı edilmesini öneriyor değil elbette! İşaret etmek istediğimiz şey, CHP'nin bir süre daha iktidarda kalmasıyla devlet bürokrasisi içerisinde bazı değişimlerin önemini abartılmasının ve buna dayanarak CHP eliyle yürütülecek baskıcı politikalara karşı mücadeleden vazgeçmenin önerilmesinin temelden yanlış bir düşünce tarzı olduğudur.

İçinde bulunduğumuz koşullarda tüm yurtseverlere düşen görev, CHP hükümetinin bir süre daha iktidarda kalmasını sağlama uğruna onun bütün anti-demokratik uygulamalarına, faşizmle ve emperyalizme uzlaşma politikalarına karşı sessiz kalınması değil, tam tersine bütün bunlara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütülmesidir.

"Bu ne anlam ifade eder ki, bugün hükümetin yerine daha iyisini önerecek durumda olmadıktan sonra?" diye bir soru yöneltilmesi mümkündür.

İster İ.Selçuk olsun ister aynı düşünce eğilimindeki diğer ilerici aydınlar, bize göre bu şekilde bir düşünce yapısına sahip olanlara temel yarıldığı, devlet ve iktidar katındaki bürokratik değişimleri ve halk yığınlarının doğrudan taraf olmadığı "hesaplaşmalar" abartılı bir değer atfetmeleri, devrime giden yolu çizirken daima bu umudu esas almalıdır. Ve de halk yığınlarının içindeki sıcak canlı mücadelenin bağında sağlıklı bir şekilde gelişip gürbüzleşen gerçek devrim hareketini görememeleridir. Oysa gerçek bir hesaplaşma ve halkın devrimci yolu orada çizilir.

Faşist güçler geçtiğimiz günlerde saldırılarını özellikle aydın kesime ve doğrudan sempatan halk kesimlerine yönelttiler. Kamuoyuna yansıyan cinayet ve katliamların yanı sıra yoğun bir tehdit kampanyası da sürdürmektedirler. Bu şekilde yaratılan psikolojik baskı ortamı içinde halkın ileri unsurlarını ve aydınları devrimcilerden ayırmak-tercit etmek için çaba sarfetmektedirler. (Bu gerçekte bir kontr-gerilla öğretisidir: Suyu kızdır-yani halka baskı uygula-balık sudan çıkısın, yani halk devrimcileri kendinden uzaklaştırın!). Bu suretle bir yandan halkı dirençsiz hale getirilen ve daha kolay bir şekilde teslim almanın yolunu ararlarken (belki de) diğer yandan CHP hükümetinin sol anarşistlere karşı tedbirlerini daha

kolayca alabileceği bir ortam yaratılmak da istenmektedir.

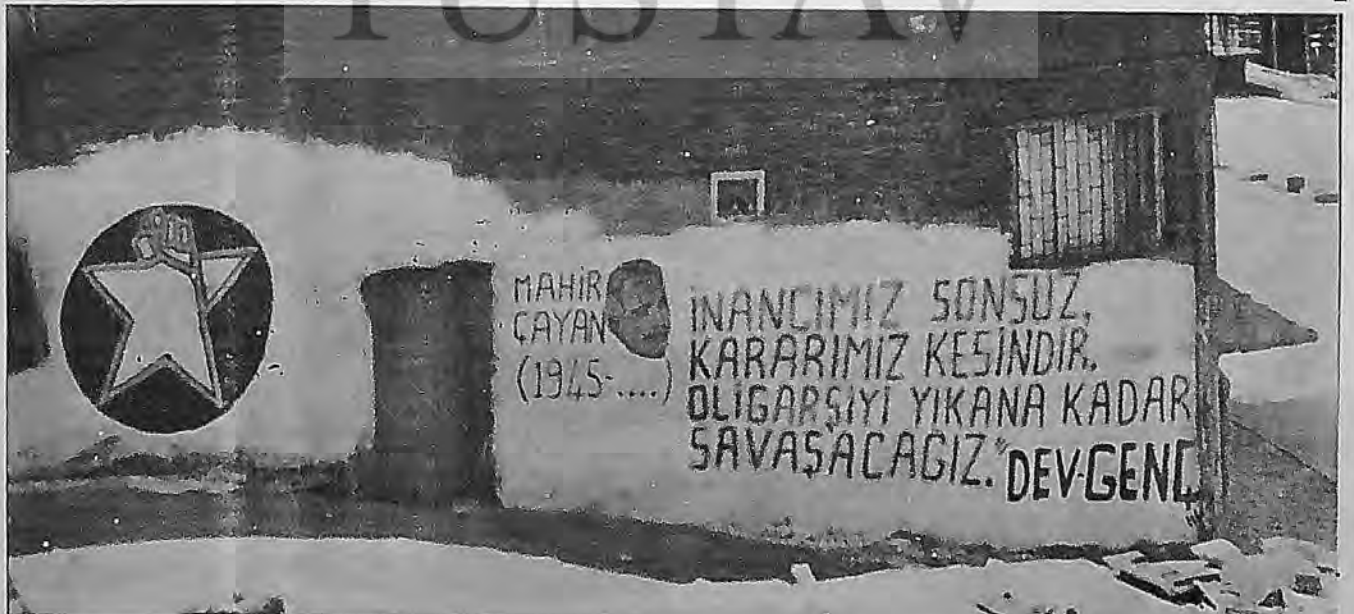
Bugün birçok ilerici aydın faşist saldırı ve katliamlar karşısında yer yer umutsuzluğa kapılabilmektedir. Faşistler güçlü ve örgütlüler. Geniş olaklara sahipler. CHP hükümeti de bir şey yapamıyor. Şimdi başka bir alternatif de yok. O halde bir şey yapılamaz.

Böyle bir umutsuzluk ve karamsarlığın daha çok bir CHP hükümetine abartılı umutlar bağlanmasından ileri geldiğini söylemek mümkündür. Bir CHP hükümetine umut bağlanmasın kadar, ondan beklenenlerin gerçekleşmemiş olması sonucu doğan karamsarlık ve umutsuzluk da yanlıştır. Bugünkü durumda ise CHP hükümetinin zaman kazanarak bürokrasi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesini ve bir faşist darbe olanağını yoketmesini ve de yeni bir "hesaplaşma"da devlet bürokrasisinin olumlu bir rol oynama olanağını kazanmasını beklemenin, aynı yanlışın bir kez daha tekrardan başka bir anlam taşımayacağı ortadadır.

Oysa ne böyle umutlara ne de aynı dünya görüşünden kaynaklanan umutsuzluk ve karamsarlıklara kapılmamalıdır. Gerçekte bir tek şey; halka ve onun bağında gelişen devrimci mücadeleye güvenmekten başka devrimci bir yol yoktur.

Bugün büyük şehirlerin beton duvarları arasında, bürolara kapalı kalan, faşist katliam ve saldırılardan, ardı arkası gelmez cinayet ve tehditlerden ve CHP hükümetinin becerisizliklerinden (!) yüreği karamsarlıkla dolan bütün ilerici-aydın kişiler, Ankara-İstanbul gecekondularında, Elazığ'da, Bahadın'da, Kars'ta, Artvin'de, Hozat'ta, Çetlek'te, Ardahan'ta, Adana'nın kenar mahallelerinde bütünüyle ülkemizdeki geniş emekçi halk yığınları içinde hızlı gelişip güçlenen devrimci mücadeleyi görmeli, buraların devrimci halkını tanımalıdır. İşte o zaman, her şeye rağmen faşistlerin kazanamayacağına görebileceklerdir. Çünkü faşizmin ve emperyalizmin çanına ot tıkayacak olan devrim, işte buralarda, emekçi halkımızın sıcak bağında büyüyüp gelişiyor. Ve işte biz bütün gücümüzü, bütün savaş azmimizi ve kararlılığımızı buralardan alıyoruz. Köylerde, kenar semtlerde, gecekondularda, okullarda ve fabrikalarda süregiden kıyasıya mücadeleden bağımsız bir "hesaplaşma" bir an bile düşünülmemelidir. Ve de bugün faşizme karşı kararlı ve tutarlı bir savaş yürütmeden herhangi bir "hesaplaşma"nın kazandabileceği, hayal dahi edilmemelidir. Hem bu hükümetin hem de her türden başka burjuva hükümetlerin tek devrimci alternatifi buralarda doğup büyüyor. Devrime giden yol kağıt üzerinde çizilmiş düz bir çizgi değildir ama, bu yenilgiler ve başarılarla, acı, sevinç ve kavgayla dolu çetin ve uzun yol buralardan başka bir yerlerden geçmiyor!

İhan Selçuk ve aynı düşünce eğilimindeki ilerici aydınların samimiyetle devrim istediklerine şüphe yok. Ama şimdi, belki sadece "tek yol devrim" demek de yetmiyor. Bu ölü tümcü, bir başka tümcüyle, "devrim için tek yol devrimci yol" tümcüsüyle de tamamlamak gerekiyor.

ANILARI ÖNDERİMİZ YAŞAMLARI ONURUMUZ

Hakkı Halepli

Faşist katiller genelde yaptıkları gibi baskı ve terörle bir yığınlık ortamı yaratmak, kitleleri pasifiye etmek amacıyla saldırdılar ve 30.7.1978'de gece 3.00 sıralarında Halkevi binasını bombaladılar. Faşistlerin bıraktığı bombanın patlaması üzerine o sırada Halkevi binasında nöbet tutan, Kastamonu'daki anti-faşist mücadelenin en ön saflarında yer alan Hakkı arkadaş kaybettik.

Hakkı arkadaş Erzurum Atatürk Üniversitesinde okuyan ve geçmişte Erzurum Dev-Genç örgüt-lülüğünde mücadele vermiş yiğit bir yoldaşımızdı.

Hakkı arkadaşın cenazesi 1.8.1978 günü Kastamonu'da halktan ve Eğitim Enstitüsü'nde okuyan ilerici, devrimci 2000 kadar kişinin katıldığı anti-faşist bir gösteri ile toprağa verildi.

FAŞİST KATİLLER
HAKKI HALEPLİ
YOLDAŞI HUNHARCA
KATLETTİLER

Son zamanlarda Kastamonu'da çevredeki devrimcilerin toparlan-ması ve anti-faşist mücadelenin boyutları açısından önemli geliş-meler gözlemleniyordu. Bunun en somut göstergesi olarak; yö-netiminde Devrimci Yol'dan ar-kadaşların bulunduğu ve bölge-deki tüm anti-faşist güçler için önemli bir mevzi olan HALKEVİ faaliyete geçmişti. Ülkü ocaklı

MHP'li köpekler artık Kastamo-nu'da eskisi kadar rahat dolaş-mıyorlardı.

HAKKILAR ÖLMEZ!

KAHROLSUN FAŞİZM!

TEK YOL DEVRİM!

Orhan Can

19.7.1978 Perşembe günü Orhan CAN yoldaşımızı bir trafik kaza-sı sonucu kaybettik.

Orhan CAN yoldaş, Vezirköprü'de Devrimci Hareket filizlenme-ğe başladığında, kısa zamanda kendisini göstermiş, öğrendikle-rini pratiğe geçirerek ön saflarda yerini almıştır. Orhan alçak gö-nüllülüğü ile, tavır ve davranışları ile tüm Vezirköprü halkının sevgisini kazanmış olan, Vezirköprü'de ve köylerde yapılan devrimci çalışmalarında önde gelen bir arkadaştı.

Orhan yoldaş bu yıl Amasya Eğitim Enstitüsü'nde okumaktaydı, okulundaki faşist işgalin kırılmasında aktif olarak direnmis ve ön saflarda yerini almıştır.

Orhan CAN yoldaş biz devrimci-lerin ve emekçi halkın kalbinde yaşayacak. Onun bıraktığı müca-deleyi sonuna kadar, ta ki Kurtuluşu Kadar sürdüreceğimizi bildiririz.

YAŞAMI ONURUMUZ,
MÜCADELESİ ÖNDERİMİZ
OLSUN

Ahmet Ato

DEVRİMCİ
ARKADAŞIMIZ
AHMET ATO
ÖLDÜRÜLDÜ

Bir süreden bu yana Gaziantep'in Kilis ilçesinde terör havası estiren faşistler, önce öğretmenler lokali yakdılar. Bununla yetinmeyen faşistler bir çok defa devrimcilerin yolunu keserek saldırdılar. En son 8 Ağustos günü öğretmenler lokalinin bahçesinde oturmakta olan devrimci kardeşimiz Ahmet Ato'yu hunharcaya katlettiler.

Ahmet Ato arkadaş Kilis'te devrimci hareketin en yiğit en kararlı bir militanı olarak mücadele ediyordu. Onun bu kararlılığı faşistlerin yüreğine korku salmıştı. Bu nedenle Ahmet arkadaş faşistler için boy hedefi haline gelmişti. Faşistler onu pusula kurarak kalleşçe katlettiler.

Ahmet arkadaşın cenazesi devrimcilerin katılımıyla el üzerinde mezarlığa kadar taşındı, toprağa verildikten sonra devrim anı içi olarak dağıldı.

Ahmet arkadaşın anısı mücadelemize önder olsun.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

İsmail Yetik

NİĞDE LİSESİ
ÖĞRENCİSİ İSMAİL
YETİK FAŞİST
KATİLLER
TARAFINDAN
KATLEDİLDİ

Yurt çapında terör ve cinayetle-rini sürdüren faşistler 2 Ağustos 1978 günü Niğde Lisesi öğrencisi İsmail Yetik'i kurşunlayarak katlettiler. Bu olay bir kez daha gösterdi ki faşistler yalnızca devrimciler değil, kendilerinden olmayan herkese, ilerilere, demok-ratlara, tüm halka saldırmıyorlar.

Olayın hemen ertesinde NIKGD, NYÖD, Niğde Eğitim Enstitüsü Derneği, Halkevi ve TÖB-DER gerekli girişimlerde bulundu. 3 Ağustos günü erkenden NIKGD'de toplanan öğrenciler ve halk büyük gruplar halinde hastaneye gittiler. İşçiler, köylüler, öğrenciler ve öğretmenler İsmail Yetik'in ailesiyle birlikte bayrağa sarılı tabutu alarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca büyük bir kalabalık halk sıtisi devrimci sloganlar haykır-dı. Mezarlıktaki saygı duruşu ve devrim anından sonra düzenli olarak geri döndü.

Necmettin Giritlioğlu'nu anıyoruz

İşçi sınıfı hareketinin en fedakar unsurlarından, proleter devrimci arkadaşımız Necmettin Giritlioğlu'nu ölümünün 8. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Anısı mücadelemize önder olsun.

Hatice Alankuş anıldı

Oligarşinin zindanlarında katledilen Hatice Alankuş yapılan bir dizi çalışma ile Antep'te anıldı. Semtlerde kadınlardan toplanan çarşafarla bez pankartlar hazırlandı. Bunlar mahallelere asıldı. Ayrıca Hatice Alankuş'un devrimci mücadelesini anlatan duvar gazeteleri hazırlandı ve çeşitli yerlere yapıştırıldı. 12 Mart'ın zulüm günleri ve Hatice Alankuş'un mücadelesi anlatılarak emekçi kadınlar annisi toplantısına çağırıldı. Toplantıda faşizm

ve faşizme karşı verilen mücade-lede görevlerimiz anlatıldı. Daha sonra toplantı, devrimci şürler ve türkülerle devam etti. Toplantı bitiminde mahallelerde topluca bildiri dağıtıldı. Mahallelerde ilk kez düzenlenen bu çalışma halkın ilgi ve sempatisini topladı. Çalışmaya halkın katılımı büyük oldu ve faşizme karşı mücadeleyi azmini güçlendirdi.

DEVRİMCİ KADINLAR

SUNİ DENGE- ÖNCÜ SAVAŞI ve İÇ SAVAŞ ÜZERİNE

1971 Hareketinin teorik çizgisinin oluşumu,1965-71 dönemi içerisindeki ayrımlar ve bu ayrımlar içindeki ideolojik mücadeleler içinde ortaya çıktı. Daha önce çeşitli yazılarda ana hatlarıyla belirlenmiş olan bu teorik tezler, en son 12 Mart dönemi içinde THKP-C Hareketi içinde ortaya çıkan ayrılık sırasında M.Çayan tarafından kaleme alınan ve Kesintisiz Devrim II-III diye tanınan yazıda genişçe bir şekilde tartışılarak formüle edildi.

Yenilgiden sonra, THKP-C Hareketinin örgütsel yapısının bütünüyle dağılmasından sonra,ülkemiz solundaki diğer bölünme ve gruplaşmaların yanı sıra,THKP-C Hareketinin genel kapsamı içinde yer alan kesimler içinde de çeşitli ayrışma ve gruplaşmalar ortaya çıktı. Bugün diğerlerinin yanı sıra, bu gruplaşmalar arasında da bir ideolojik mücadele ve tartışma sürüyor. Bizim açımızdan (çoğunlukla geçmiş hareketin tezlerinin değişik yorum ve kavranışları etrafında süren) bu tartışmanın bütün anlamı Devrimci Hareketin teorik gelişiminin bir vasıtası olmasındadır. Böyle bir anlayışla, yanlış görüşlere karşı, bu görüşleri savunan gruplardan herhangi biri tarafından ileri sürülen tezleri ele alarak tartışmaya çalışıyoruz. Bu, bütün önemli tartışma konularını teker-teker belirli bir açıklığa ulaştırmaya dek sürecek. Bu, bir yönüyle,Devrimci Hareketin teorik gelişim sürecinin tamamlanması doğrultusundaki bir çalışma sayılmalıdır.

Bizim çoğunlukla "aceleci gruplar" başlığı altında topladığımız kesimde belli başlı üç ayrı grup var. HDÖ (Acil), MLSPB ve Devrimci Kurtuluş (Eylem Birliği). Bunlardan MLSPB ve Eylem Birliği'nin görüşleri etrafında,geçen sayıda,kısaca mücadele biçimleri ve devrim anlayışı üzerinde durmuşuk. Bu sayıda, HDÖ'cüler tarafından savunan görüşler etrafında, suni denge, öncü savaş kavramları ve iç savaş ile ilgili üzerinde duracağız.

Kendilerini geçmişin ve M.Çayan'ın görüşlerinin "hakiki savunucusu" olarak gören MLSPB ve EB (Eylem Birliği) grupları tarafından "inkarcılık", "pasifistlik" gibi sıfatlarla nitelenen HDÖ'cüler de,diğerleri gibi,bizim görüşlerimizde M.Çayan'la çelişen bir şeyler bularak onu nasıl inkar ettiğimizi(!) ispatlanmaya özel bir önem verirler. Onlar, bizim direniş komiteleri ve iç savaş tespitlerimizde suni denge ve öncü savaş kavramlarıyla çelişen bir şeyler bulduklarını düşünüyorlar. "Cephe" isimli legal dergilerinde şöyle yazıyorlar.

"Şimdi D.Yol'un ülkemizdeki durumu ve direniş komiteleri üzerine neler getirdiğini görülmüştür:

'Bugün ülkemizdeki silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş sürecini derinleştiren bir doğrultuda gelişiyor.' (...)

'Faşist güçlerin halk yığınlarını, yıldırımaya yönelik saldırıları, geniş halk yığınları arasında bir savunma ihtiyacının doğmasına neden olmakta çatışmanın genişleyip yaygınlaşması anti-faşist bir dayanışma eğiliminin doğmasına ve gelişmesine neden olmaktadır... Direniş komiteleri bu eğilimin devrimci bir doğrultuya kanaliz edil-

mesi, bağımsız bir Devrimci Hareket'in halk iktidarını hedefleyecek şekilde ve tüm anti-faşist halk güçlerinin birleşik devrimci savaşının örgütlenmesi doğrultusunda kavranılmasının bir gereği olarak ortaya çıkmıştır.' (Devrimci Yol, Sayı 13, s. 11).

D. Yol burada açıkça suni denge olgusunu inkar etmektedir. Faşist güçlerin halk yığınlarını yıldırımaya yönelik saldırıları oligarşinin kitle pasifikasyonunun bir parçasıdır. Faşist saldırılar; halk kitlelerinin mevcut düzene karşı, tepkilerinin pasifize edilmesinde oligarşinin resmi vurucu gücü yerine sivil vurucu gücünü kullanmasıyla teşahhlanır. D.Yol'a göre silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş doğrultusunda gelişmektedir. Buradan hemen çıkartılabilecek sonuç; oligarşinin kitlelerin kendiliğinden gelme mücadelesi sonucu artık suni dengeyi koruyamaz hale geldiğidir. Suni denge bozulduğuna, halk kitlelerinin düzene karşı tepkileri de açığa çıktığına göre bu durumda öncü savaşın tüm fonksiyonlarını kaybeder. O zaman devrimcilerin karşısındaki görev suni dengeyi bozmak ve kitlelerin mevcut düzene karşı tepkilerini açığa çıkarmak değildir; kitlelerin zaten açığa çıkmış olan tepkilerini kanalizetmek ve örgütlemektir. Direniş komiteleri de halk kitlelerinin düzene karşı açığa çıkış tepkilerini örgütleme araçlarıdır."

Burada, bütünüyle çarpık bir mantığın sözcükünü olduğu ortadadır. Suni denge-öncü savaş konularındaki yanlış görüşlerin sözcükünü olması bir yana,dünya görüşü açısından da temelden bir sakatlık taşıyor.

Bugün, ülkemizde bir iç savaş sürecinin derinleşmekte olduğundan, faşist saldırılara karşı kitlelerin belirli bir direnme ve dayanışma eğilimi içinde olduğundan söz ediyoruz! O bunları gerçek olup olmadığına, yaşanan hayata aldırıyor bile. Böyle ders suni dengeyi reddetmiş olursun! Sorun bu! Söylenenlerin gerçek olup olmadığını tartışıyor bile. Bu artık iyice tanıdığımız dogmatik kafa yapısına (dünya görüşüne) ait bir özellik.

Bu yaşanan gerçeklerin suni dengeyi ortadan kaldırdığı, öncü savaşın da artık gereksiz olduğu anlamına geldiği iddiasına gelince, bu düpedüz saçma bir şeydir. Birbirinden tamamen farklı şeyleri karşı karşıya getirme ve bu yolla bizi çeliştirme sevdasıyla başvurulan bir zorlamadır.

Suni denge kavramı, daha önce de bir çok kere belirttiğimiz gibi, bizim gibi yeni sömürge ülkelerin (üçüncü bulunam döneminin özelliklerinin bir sonucu olarak) eski sömürge ülkelerde göre ortaya çıkan değişimlerini ifade etmek üzere formüle edilmiştir. Eski sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki halk savaşları kendiliğinden nitelikli köylü ayaklanmalarının yer aldığı bir zemini üzerinde gelişmiştir. Bunun sonucu olarak,savaş daha başlangıçtan itibaren kitlesel bir savaş niteliğinde gelişmiştir. Gene açık-askeri işgal altındaki ülkelerde köylülerin işgalcilere karşı kolayca harekete geçirilmesi sözcükünü oluşturmuştur.

1970'lerde,ülkemizde de halk savaşının bu şekilde gelişeceği gibi düşünceler yaygındır. 12 Mart'ın hemen arkasından, silahlı eylemlerin bu şekilde halk hareketlerine dönüşmesi, silahlı mücadele ve halk savaş

fikrinin yanlışlığı düşüncelerinin gelişmesine yol açmıştır. Mahir Çayan bu durumu, emperyalizmin 3. bulunam döneminin özelliklerinin bir sonucu olarak,yeni sömürge ülkelerde ortaya çıkan değişimleri inceleyerek, suni denge başlığı altında formüle etmiştir: Özetle,merkezi otoritenin güçlenmesi, eski feodal parçalanmanın ve ağır feodal sömürünün bulunmaması gibi nedenlerle,geniş silahlı köylü ayaklanmaları yoktur. Ve mücadelenin hemen başlangıcında savaşın kitlesel bir nitelik kazanması sözcükünü değildir. İşte suni denge kavramının anlattığı şey budur. Yani,ülkemizde geniş köylü (ve halk) kitlelerinin,Çin ve Vietnam gibi ülkelerde olduğu gibi,mevcut düzene karşı kolayca silahlı hareketlere geçirilemeyeceği olgusudur. Bunun için halk savaşının ilk aşaması, eskisi gibi kitlesel bir savaş niteliğinde değil,öncü savaş niteliğinde olacaktır.

Suni denge kavramı ile bugün sözü edilen iç savaş kavramı çelişmekte midir? Başka bir ifadeyle,bugün faşist güçlerle halk güçleri arasındaki çatışma sözcükünüysa, suni dengeden sözedilebilir mi?

Burada kısaca açıklanması gerekenler şunlardır. Birincisi: Ülkemizde bir iç savaşın gelişmekte olduğu bir gerçektir. Ama bu, bugün geniş kapsamlı bir savaşın varolduğu anlamına gelmez. İç savaş kavramını en gelişkin biçimiyle, ulusun bir kısmının bir tarafa bir kısmının da diğer tarafa ordular şeklinde dizilip birbirleriyle vuruşturduğu bir durum olarak anlarsak,elbetteki bugün böyle bir şey söz konusu değildir. Ama günde ortalama 3-5 (7-8 ayda 500'den fazla) kişinin öldüğü bir ülkede bir iç savaşın söz konusu etmek için insanın yaşanan gerçeklere siki sıkıya gözlerini kapatması gerekir. Böyle bir şeyin devrimcilerle ilgisi olamaz.

İkincisi, bu durumun suni dengeyi ortadan kaldırdığı da bir gerçektir. Yukarıda yaptığımız alıntıda şöyle deniyordu:

"D.Yol'a göre silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş doğrultusunda gelişiyor. Bundan hemen çıkartılacak sonuç; oligarşinin suni dengeyi koruyamaz hale geldiğidir. Suni denge bozulduğuna,halk kitlelerinin düzene olan tepkileri açığa çıktığına göre,bu durumda öncü savaşın tüm fonksiyonlarını kaybeder."

Faşistler silahlı saldırılar düzenliyorlarsa ve buna karşı halk çeşitli şekillerde direniyorsa ve bunun sonucu olarak ülkede yaygın ve sürekli çatışmalar sözcükünüysa, niçin "bundan hemen çıkartılacak sonuç, oligarşinin suni dengeyi koruyamaz hale geldiği" oluyor? Böyle bir sonuçun faşistlerin silahlı saldırıları sonucu (ve devrimcilerin onderliğindeki halkın da kendisini savunması sonucu) meydana gelen çatışmaların (yani bugün ülkemizde hergün yaşadığımız bu gerçektir) suni denge kavramına ters düştüğü yolundaki bir hatalı düşünceden kaynaklandığı ortadadır. Bu, bir yönüyle suni denge kavramı ile ilgili zorlamaların, diğer yönüyle de bizim söylediklerimizde M.Çayan'la çelişen bir şey bulma gayretliğinin sonucu ortaya çıkan bir hatırdır. Bu zorlamayı en iyi şekilde şu pa-

ragrafta görmek mümkün; M.Çayan'dan silahlı propaganda ile ilgili bir alıntı yaptıktan sonra şöyle deniyor:

"D.Yol'a göre ise bunlara gerek yoktur. *Ülkemizdeki faşist güçlerle devrimci halk güçlerinin mevcut düzene karşı tepkileri kendiliğinden mücadele içinde açığa çıkmıştır (yani memnuniyetsizlik ve hayaldenmalar, eyleme dönüştürülmesi, suni denge bozulmuştur)*. D.Yol'a göre yapılması gereken zaten açığa çıkmış olan bu tepkiyi bilinçlendirmek ve örgütlemek (direniş kamitelerinin fonksiyonu da budur zaten)." (Aynı yerden)

"Ülkemizdeki faşist güçlerle devrimci halk güçlerinin mevcut düzene karşı tepkilerinin kendiliğinden açığa çıktığını" söylüyordunuz! "*Faşist güçlerin... mevcut düzene karşı tepkilerinin açığa çıkması*"! İşte bu, olağanüstü ve görülmemiş bir şey! Bunu da biz söylüyordunuz! Adam, bizi bir şeylerle çeliştirme sevdasıyla, olağanüstü bir şekilde saçmalıyor! Ve besbelli, ezberlediği cümleler içinde geçen "halk yığınlarının mevcut düzene karşı tepkilerinin açığa çıkması" ifadesiyle, bizim "faşist güçlerle halk güçleri arasındaki çatışma" ifademizi (herhalde aceleden!) karıştırıyor.

Faşist güçlerle halk güçleri arasındaki çatışmadan bahsettiğimize göre bu faşist güçlerin ve halk güçlerinin düzene karşı tepkileri de açığa çıkmış demektir! Bu da halkın memnuniyetsizliğinin açığa çıkması için silahlı propagandanın gerekli olmadığı anlamına gelir. İşte görüldüğü gibi, suni denge-öncü savaşı ve silahlı propaganda hem de "açıkça" reddediliyor! Şu D.Yol çok kötü bir oportünist! Pekî, çıkarılması gereken sonuç: O halde faşist güçlerle halk güçleri çatışmıyor!

İnsanın bu denli saçmalaması için, kafasında zerre kadar fikir kırıntısı bırakmayacak olağanüstü bir yöntem bulması gerekirdi. Şimdi moda olan en iyi yöntem, D.Yol'un bir şeyleri inkar ettiğini ispatlama gayretkeşliği olsa gerek!

Suni denge kavramı, yukarıda da değindiğimiz gibi bugün eski sömürge-yan sömürge ülkelerde olduğu gibi kendiliğinden nitelikli silahlı halk ayaklanmalarının sözkonusu olmadığı ve kitlelerin mevcut düzene karşı olan tepkilerinin kolayca güçlü silahlı hareketlere ve silahlı köylü ayaklanmalarına dönüştürülebileceği olgusunu vurgular. Kitlelerin tepkilerinin ve memnuniyetsizliklerinin, (öncü-savaşçı bir partinin, silahlı propagandayı temel alarak yürüteceği bir mücadele ile geniş yığınları güven verecek bir önderliği sözkonusu olmadan, kendiliğinden bir şekilde) silahlı bir isyana dönüşmesinin (eskiden olduğu gibi) sözkonusu olmadığını açıklar. (Kitlelerin varolan tepkileri, 1. merkezi otoritenin baskısı nedeniyle-eskisi gibi feodal parçalanma ve zayıf merkezi otoritenin bulunmayışı- 2. eski feodal -soyap- sömürünün bulunmayışı nedeniyle silahlı isyanlara dönüşmemektedir). Suni denge kavramı işte bugün ülkemizin içinde bulunan tarihsel dönem içinde oluşan ve eskinin sömürge ve yan sömürgeleleriyle olan tarihsel farklılaşımını açıklayan bir kavramdır. Bu arada geçen "kitlelerin tepkilerinin silahlı bir isyana dönüşmemesi" ifadesinden ve bu anlamda söylenen sözlerden kalkılarak, bugün kitlelerin mevcut düzene karşı ve hele faşist saldırılara karşı her türlü tepkilerinin reddi anlamındaki bir sonuç varılmamalıdır. Tarihsel bir olguyu açıklamak için kullanılan bir kavramı, gerçek geçerlik alanının dışına taşıyarak günlük ve sıradan olguların karşısına dikmek, marksist düşünce açısından doğru fikirlerin dejenerasyonundan ve saçmalatılmasından başka bir anlama gelmez.

Suni denge kavramı ne kitlelerin genel olarak mevcut düzene tepkisizliği (KSD'nin dediği gibi düpedüz bir duygululuk ve pasiflik), ne de mevcut düzenden refah içinde bulunduğu için bir memnuniyet varlığı olarak anlaşılabilir. Oysa işte böyle bir anlayışla, örneğin faşistlerin silahlı saldırılar karşısında halkın tepki gösterdiğini ve bunun sonucu çatışmalar çıktığını söylemenin, suni dengenin ortadan kalktığını söylemek anlamına geldiği sonucuna varılabilmektedir. Bugün ülkemizde faşist saldırılar ve ona karşı mücadele gittikçe yaygın silahlı biçimler almaktadır. Faşistler sadece devrimcilere değil, ilericüyürtsever kimselere ve hatta sıradan halk kitlelerine karşı saldırılar düzenliyorlar. Ülkenin çeşitli bölgelerinde, halkın da katıldığı mevzu çatışmalar meydana geliyor. Bu arada yer yer bol-

gesel ve mezhep farklılıklarından doğan çatışmalar ortaya çıkıyor. Bütün bunlar ancak ülkemizde sıradan bir duygululuk halinin var olduğu fikriyle çelişir. Bu fikri kim savunuyorsa onun kafasıyla çelişir. Bu ve benzeri çatışmaların kendiliğinden ve kısa sürede mevcut düzene karşı bir silahlı halk hareketine dönüşmeyeceği anlamında kavranılması gereken suni denge tahlihi ise, bu gerçeklerle çelişmek şöyle dursun, onları devrimci bir tarzda tamamlar, onları daha anlaşılır bir hale getirir ve canlı hayat içindeki gelişen olaylar karşısındaki görevimizi doğru kavramamıza yardımcı olur.

Devrimci Yol'un siyasi tahlillerinde sürekli olarak vurgulandığı gibi, gerçek şudur ki, bu çatışmalar, toplumumuzda çok önemli devrimci dinamikler geliştirmektedir. Ne var ki öncü-savaşçı bir partinin doğru devrimci çizgideki önderliği olmaksızın bu çatışmalar mevzu olarak kalmaya mahkumdur. Mevcut düzene karşı geniş bir silahlı halk hareketine dönüşemez.

Bu olgu karşısında devrimci görevlerimiz, bu çatışmalar içinde yer almak, halka doğru bir şekilde önderlik etmeye çalışmak, halkın kendisinde varolan direnme ve dayanışma eğilimini güçlendirip örgütlemek ve bütün bunları ve diğer bütün siyasi faaliyeti, bu mücadelenin başarıya ulaşmasını temel gereksinimi olan proletaryanın M-L önderliğini, onun örgütsel ifadesi olan öncü-savaşçı partiyi oluşturma hedefine bağlamak. Pekî, suni denge? O bize bu mücadelede halk kitlelerinin kolayca savaşa sokulabileceği ve halkın güvenebileceği güçlü-sağlam bir önderlik yaratılmadan ve onun silahlı propagandayı temel alarak yürüteceği bir mücadele süreci yaşanmadan bu savaşı geniş ve kitlesel bir savaşı niteliği kazanarak kısa sürede başarıya ulaşabileceği hayallerine kapılmamayı anlatır.

Buna karşılık, bugün ülkemizdeki çatışmaların bir iç savaş doğrultusunda geliştiğini söylemenin suni dengenin kırıldığı anlamına geldiğini söyleyen düşünce tarzı, önce suni denge konusundaki hatalı bir kavrayışı içeriyor. HDÖ'cüler, suni dengeden, tamamen farklı bir şey anlıyorlar. Örneğin "halkın düzene karşı tepkilerinin açığa çıkartılması" gereği ifade ediliyor, onlar, buradan halkın memnuniyetsizliğinin kendi içinde saklı kaldığı, aktif eyleme dönüşmediği, öncü savaşın fonksiyonunun da halkın kendi içindeki tepkiyi açığa çıkartmak olduğu sonucunu çıkarıyorlar. Buradan, tabii ki, halkın faşistlere tepki gösterdiğini, faşistlerle çatıştığını, ve bu çatışmaların bir iç savaş doğrultusunda geliştiğini söylemenin "bu halkın düzene olan tepkilerinin açığa çıkması demektir", sonucuna varıyorlar. Suni denge, eğer bu şekilde anlaşılacak olursa, örneğin 15-16 Haziran olayları ve yüzlerce köylü hareketleri, Dev-Genç eylemleri gibi olaylar ortada duruyorken, bir suni dengeden bahsedilmesi anlamsız bir hale gelirdi. Oysa tekrar tekrar söylediğimiz gibi, suni dengenin anlattığı halkın düzene olan tepkilerinin, spontane bir şekilde düzene karşı silahlı ayaklanmaya dönüşmemesi ve sayılan tarihsel nedenlerle dönüşmemesi olgusudur. Öncü savaşının rolü, halkın mevcut düzene karşı mevcut tepkilerini silahlı devrim hareketine dönüştürmektir.

Buradaki hatalı "suni denge" anlayışının, HDÖ'cülerce, farklı bir öncü savaşı kavramıyla birlikte savunulduğunu belirtmek gerekir. Aynı yerde, öncü savaşı ile ilgili olarak şöyle söyleniyor:

"Öncü savaşın amacı suni dengeyi bozmak ve devimsiz savaşa çıkarak tüm gerçek halk savaşının şartlarını hazırlamaktır".

Öncü savaşı, halk savaşından ayrı bir şey olarak görülmektedir. "Öncü savaşı halk savaşının şartlarını hazırlayacak." Buradaki ifade de bir rastlantı ya da dil sarçması değil. Daha önce de, bir çok yerde, bu görüşlerini uzunca boylu yazıp durdular. Örneğin, bizim KSD ile olan tartışmalarımız sırasında (devrim-devrim aşamaları ile ilgili, emperyalist hegemonyanın halk savaşının objektif koşullarını oluşturduğuna söylememiz üzerine, KSD'nde daha da ıhiddetle karşı çıkıp bunu söylemenin öncü savaşını reddetmek olduğunu, halk savaşının objektif şartlarının öncü savaşı tarafından oluşturulduğunu ileri sürdüler. Halk savaşı teorisinin dışında bir "öncü savaşı teorisini" Uzun bir "öncü savaşı" verilecek. Sonra, uzun bir zaman sonra, güçlü suni denge kırıldıktan sonra, halk savaşının ob-

jektif şartları oluşacak ve artık halk savaşı başlatılabilecek. Pekî, "bu uzun öncü savaşı" bittikten sonra, halk savaşı hangi aşamadan başlayacak? Halk savaşı yeni başlayacağına göre stratejik savunma aşaması içinde yeniden uzun bir gerilla savaşı dönemi mi yaşanacak? Herhalde uzun bir öncü savaşıdan sonra artık yeniden uzun bir gerilla savaşının yaşanması önerilmiyor olmalıdır. Ve besbellidir ki HDÖ kendisi ifade etmese ve belki farkına varmasa da, öncü savaşı+ayaklanma şeklinde bir düşünce yapısına sahiptir. HDÖ'cülerle aynı dilden konuştuğumuz gerçek. Onların M.Çayan'a attetikleri görüş, gerçekten THKP-C Hareketinin tezleriyle ilgili olmayan, Batı Avrupa ülkelerindeki bazı silahlı hareketlerin (RAF, Kızı Tugaylar, vb.) çizgilerinden ibarettir.

Diğer aceleci gruplardan MLSPB ve EB, HDÖ'cülerin bu "öncü savaşı"+ "halk savaşı" şeklindeki anlayışlarına doğru bir şekilde karşı çıkarken, öte yandan öncü savaş üzerine olan görüşleriyle HDÖ'cülerdeki hatanın özünü tekrarlıyorlar. Onlara göre de öncü savaşı halk savaşının bir aşaması ama başlangıcından stratejik tarruz dönemine kadar sürecek olan, (yani stratejik savunma ve stratejik denge aşamalarını da içeren) bir aşama! Yani netice itibarıyla: Öncü savaşı+stratejik saldırı=Halk savaşı. Bizim öncü savaşın halk savaşının bir ara aşaması veya taktik evresi olduğunu belirtmemiz karşısında onların da öncü savaşın reddedildiği üzerine gürlü patırtı etmelerine bakılırsa, öncü savaşı ne kadar uzun tutulursa o kadar iyi öncü savaşı savunucusu olduğu gibi bir inanca sahip olmalıdır.

MLSPB ve EB, HDÖ'cüler gibi suni denge ve suni denge ile iç savaşın çeliştiği gibi konular üzerinde gezerek emiyorlar. Gene de, öncü savaşı kavramını suni denge kavramı ile bağlantılı olarak görüp görmediklerini sormak gerekiyor. Ama, eğer öncü savaşı kavramını suni denge kavramı ile birlikte ele alıyorsa, o zaman suni dengenin, yarım, stratejik saldırı dönemine kadar sürdüreceği düşünüyor olmalıdır. Uzun ve yaygın bir gerilla savaşı sürdürecektir, stratejik savunma dönemi geçilecek, düzenli ordular oluşacak, halk orduları ile karşı-devrim ordular arasında bir güç dengesi oluşacak; hala suni denge kırılmamış, hala öncü savaşı aşamasında olacaktır; nihayet stratejik denge aşaması da geçilecek yani halk orduları düşman orduların altedilebilecek bir duruma gelecek, bütün iktidarı fetih etmek için stratejik saldırıya geçilecek. İşte artık ondan sonra suni denge kırılmış olacak ve öncü savaşı aşaması sona erecek! Bu ne biçim suni denge, bu ne biçim öncü savaşı! Sakın bu yanlışlığa "suni denge" ile "stratejik denge" kavramlarının karıştırılması neden olmuş olsun? Zira böyle bir görüşü başka türlü açıklamanın olanakları yok. (Şu öncü savaşın devrim stratejisi mi yoksa halk savaşının ara aşaması mı olduğu tartışmasında hatların neden bu denli karıştığı şimdi daha iyi anlaşılıyor).

İyi ama, şehirlerin fethedilmesi ve bütün iktidarı ele geçirilmesi için stratejik saldırıya geçilmesine kadarki süreçte yer alan bütün savaşlar (ki iç savaşın ileri aşamaları içinde yer alan şiddetli çarpışmaları içerir) suni denge ve öncü savaşı ile çelişiyor! Bunun bir tek açıklaması var: Çocuklar, kendi aralarında, D.Yol'u M.Çayan ile çeliştirme oyunu oynuyorlar!

Bu tartışma konusu ile ilgili direniş komiteleri sorunu bir başka yazıda ele almak üzere bu yazıyı bitirmeden önce, kısaca belirtelim ki; öncü savaşı ve suni denge kavramlarının iç savaş kavramıyla çelişmesi sözkonusu olamaz, çünkü stratejik savunma aşamasının içinde telakki edilmesi gereken öncü savaşı, iç savaşın özgül bir biçimidir.

Aslında Devrimci Yol'u alı almaz köcün bir orta sayfa yic kendilerine ayırdığımız için böbürlenecek olanlara bu denli uğraşmanın pek de gerekli olmadığını söyleyenler çıkabilir. Gerçekten de doğrudur. Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele içerisinde herhangi bir yerleri bulunmayan bu sözde akımlarla uğraşmak gereksiz görülebilir. Ama başta da söylediğimiz gibi, bunu bugün yaygın olarak karşımıza çıkan hatalı düşüncelere karşı mücadele için bir vesile olarak görüyoruz. Buna da devam edeceğiz...

ayrılma olayının yankıları ve düşündürdükleri

kendisinin haklı olduğunu kanıtlayacak bir delil olarak gördü. Durumu "işte gene DY'nin kurnaz önderleri(!) herkesi kandırdı.(!) diye açıkladı. KSD'nin bütün işi bir takım "kurnaz önderler"le... Gerisi bir sürü saf-kandırılmış ve ne yaptığını, ne için mücadele ettiğini bilmeyen bir sürü! Ve KSD'nin bu "saf ve kandırılmış" kişilere "arkalarından gittikleri kişilerin nasıl kişiler olduğunu göstermek için" (ki kendisi böyle söylüyor; onun bütün teorik faaliyetlerinin özü bu!) yürüttüğü kutsal savaş sürdü geldi. Neresinden tutsan tam bir pespayelik...

En son ayrılığa da tutumları farklı olmadı. Ve gene "en nihayet beklenen mutlu an geldi!" diyerek karşıladılar. Aynı gün "hokusuunu" aldıktan sonra "artık bazı soruları yalnız biz değil aynı hareketin içerisinde yer alan önderler de sormaya başladı. Daha önce de somarlar olmuş cevap alamadıklarından kopmuşlardı. Şimdi bir yenisi çıktı. Bu çıkışları Devrimci Yol'un o kurnaz önderleri artık bastırmayacaklar!" diyerek bütün umutlarını DY içindeki "gerçekten iyi niyetli", "proletarya mücadelesine hizmet etmek amacını güden", "kararlı ve tutarlı" devrimciler (bütün bu illüfler askicılara!) bağladılar. Ve de bu sevinç humması içinde KSD'ci'lik adeta "askicılığa" karşıtı! Askicılardan ve daha önce zuhur eden (tam KSD'ye layık!) bazı zatlardan zarva "hatıralar"ndan doya doya küfürlü alıntılar yaparak kendilerini "kanıtladılar".

Acaba artık huzura kavuşmaları, teskin olmaları beklenebilir mi, bilmiyoruz. Ama, korkanlık bütün umutlarını bağladıkları "yiğit, kararlı, tutarlı ve gerçekten iyi niyetli"(!) askicılar da onları düş kırıklığına uğrattılar. Buna rağmen KSD'nin bir süre daha askicıların safında çarpışmaları beklenebilir.

Burada, geçmeden önce aklımıza bir soru takılıyor: Diyelimki KSD bu kutsal savaşı kazandı! Biz sekize bölünüp "bir hazan yaprağı gibi dağıldık" veya DY safılandına ("kurnaz önderler"den gayri!) herkes "askıcı" oldu(!) Böylece KSD kurtulacak mı? KSD gene KSD olarak kaldıktan sonra

ra (kendi açısından) ne değişecek? Bu sorunun "KSD'ci yazarların duygularını tatmin"den öte bir cevabı varsa, herhalde onların bir "fazilet mücadelesi" veriyor olmalarında bulunabilecektir! ("Temiz", "kararlı", "tutarlı" ve "iyi niyetli" devrimci önderler"den yana bir fazilet savaşı! Peki ama, o zaman KSD'ciler niye askıcı değil?!

Bize gelince; bir siyasi hareket olarak başarısızlığa uğramamız, dağılmanız söz konusu olamaz mı? Bizce de bu pekala mümkündür! Eğer biz gerçekten devrimci görüşlerimize uygun bir siyasi pratik içinde olmazsak, doğru görüşlerimizin gereklerini iyi bir şekilde kavrayarak yerine getiremezsek, (yani savunduğumuzu söylediğimiz!) görüşleri hayata geçirmede başarılı olamazsak, bunun sonucu olarak, hem de kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesi bizi tasfiye eder. Eğer KSD'nin papağan gibi tekrarı yapıp durduğu gibi bir savunduğumuzu söylediğimiz görüşleri gerçekten savunuyorsanız, bize göre sınıflar mücadelesinin gerektirdiği zorunlu görevleri yerine getiremezsek, gerçekten siyasi olarak iflas ederiz. KSD merak etmesin, sınıflar mücadelesinin bu zorunlu yasalara karşısında hiçbir "kurnazlık"(!) para etmez! Bu durumda, kendi varlığını bizim başarısızlığımıza ve iflas etmemize bağlayan KSD yazarları, savunduklarımanın yaptığımızı uyup uymadığını tartışacağına, bir camiiye gidip bizim savunduğumuz doğru görüşlerin gereklerini yerine getiremememiz için dua etse, bize göre bugün yaptığımızdan daha iyi bir şekilde bizi iflas ettirebilir! Zaten, askicılardan da kendisine fayda çıkmadığına göre, işi gerçekten alaha kalmış demektir.

KISACA BİRKAÇ SÖZ DE ASKICILARA

Yazıyı bitirmeden içinde bulunduğumuz hezeyandan sağı solu görmez, ağzlarından çıkan kulağın duymaz haldeki saf-larımızdan ayrılanlara da kısaca birkaç hatırlatmada bulunmak yararlı olacaktır.

Böyle bir ayrılık sonrasında karşı tarafı

kötülemek için fazla düşünmeden savrulmuş hiddetli sözler söylenmesi kötü bir şey de olsa anlaşılabilir. Yeterki, bunda ifrata kaçarak sağı solu görmez bir duruma düşülmemiş olsun. Yazdıktan sonra, yaptıklarından ve söylediklerinden gördüğümüz kadarıyla şimdiden kötü bir yoldalar. Devrimci Harekete düşmanlık üzerine siyaset yapılmayacağı anlaşılmalıdır. KSD'cilerin bugün düştüğü durumu, devrimciler duyulan kin ve düşmanlık üzerine kurulacak bir siyasetin ne hale düşeceğini anlayabilmeniz için iyi bir örnektir. Şimdi, böyle bir düşmanlık duygusu içinde (Devrimci Yol'u Tercüman gazetesinin yanına koyabiliyorsunuz —daha düne kadar Devrimci Yol sattığımızda da mı unuttunuz?) Devrimci Harekete çoğu kez ihbar sayılacak her türlü küfür ve tehditleri savurabiliyorsunuz. Bilmelisiniz ki bu yolun sonu yoktur ve insanı Devrimci Harekete düşman olan *kim varsa*, herkesle birleşmeye götürür.

Bu gibi ayrılık durumlarının en önemli yanlarından biri, Devrimci Hareketi polise karşı son derece açık ve zayıf bir hale getirmesidir. Daha önce de yaptığımız hatırlamalara rağmen bunun hiç kaale alınmadığı açıkça görülüyor.

Şimdi, askıcı arkadaşların kendilerinin 3-5 hizipçi-kariyerist değil "son derece sistematik görüşlere sahip" bir siyaset olduklarını kanıtlamayı kendilerine en büyük dert edindikleri görülüyor. Bugün bunu kanıtlamak için Devrimci Yol'dan eskiden beri öğrenebildikleriyle M.Çayan'dan ezberlediklerine kendi saçmalıklarını da karıştırarak son derece sistematik görüşlere sahip olduklarını düşünüyor olmaları. Oysa taklit ve kopyacılık sadece eklektisizme götürür. Ama işin bu tarafı önemli değil. İşin kötüsü bugün yazdıkları ve söyledikleri her şeyle ve devrimcilerle yönelttikleri her türlü yalanla sadece oportünistlere malzeme oluşturuyorlar. İnsan bir iş yaparken kimlerin kendi sırtını sıvazladığını, kimlerden aferin aldığını görmelidir. Ama onlar hiçbir şeyi görececek durumda değiller. Ve alabildiğine pervasız ve sorumsuz Devrimci Harekete daha çok zarar verebilmeyi, hareketi daha

çok yıpratılabilmeyi kendilerine "en büyük devrimci eylem" olarak seçmişler. Yukarıda da dediğimiz gibi bunun sonucu yok.

Şimdilik son olarak bir noktayı hatırlatalım: Askıcı kendilerinin bir kariyerist değil de sistematik görüşlere olan bir siyaset olduklarını, hareketin ideolojik ayrılıklarının olduğunu bunun M.Çayan'ın tezleri olduğunu kanıtlamaya uğraşıyorlar. Bu yolla bizim başlangıçta ayrılığın oluşumuna açıklarken bu ayrılığın kendi aralarında ve bize karşı bir ideolojik bir ideolojik bitenliğin olmadığı şeklindeki açıklamamızın da yanlışlığını kanıtlamaya uğraşıyorlar.

Belirtmeliyiz ki, bu boşuna bir çabadır. Başlangıçta herhangi bir ideolojik sorun üzerine kurulmamış bir ayrılık söz konusu olduğu ne kadar kesinse, ayrılanların kendilerine bir "ideolojik yapı" kuracakları ve ayrılığın ideolojik bir muhtevaya bürüneceği de o denli kesindir. Bu yüzden, olayın başlangıcındaki kişisel faktörlerin belirli rolünü abartmamak gerekir. (Ki biz kariyeristlik, mevki düşkünlüğü gibi kişisel özelliklerin olay içinde belirli ve sınırlı bir rol oynadığını söyledik). Başlangıçta sırf kişisel nedenlere dayalı olaylar olsa bile zaman içinde bunun uygun bir ideolojik muhtevaya bürüneceğinden kuşku duyulamaz. Sağdan soldan toplama da olsa kendi niteliğine uygun bir ideolojik kimliğe mutlaka bürünür. Bundan sonra sorun, her toplama (eklektik) görüş için olduğu gibi, bu yeni—"seçmece" görüşün varıp dayanacağı "sistematiği" ve onun burjuva muhtevasını açığa çıkarma sorunu haline dönüşür.

Askıcı hareketin de zaman içinde kendine uygun bir ideolojik ve siyasi muhtevaya bulacağına şüphe yok.

(*) Devrimci mücadele açısından önemli olan hiç bir şey yapıyorlar da demez. Arada sırada önemli şeyler yaptıkları da oluyor. Örneğin, Malay'ı öksüz doğurttu! Belki onların sayesindedir! Malay'ın öksüz devrimci mücadelesinin kurtuluşunu somutunun çözümü yolu bulunabilir ki, bu da bir şey değil!

Kısaca KSD hareketinin niteliği üzerine...

"KSD için İleri" dergisinin son sayısı, ağırlıklı olarak, Devrimci Hareketimiz safılandına ortaya çıkan Askıcılar olayını ele alan bir içerikle yayımlandı. Bu dergide, KSD'ciler, Askıcılar olayı vesilesiyle dağarcıklarında ne varsa hepsini çalçakalem tekrarladılar. Bu tutum, kendi siyasi varlığını garantisini Devrimci Hareketimizin parçalanmasında gören ve bu nedenle hareketimiz içinde bu tür gelişmelere bel bağladığını (gizlemeye daha gerek görmezsiniz) her vesileyle belli eden KSD'cilerin beklenen bir tutumu idi. KSD'nin asıl maruzatları bu dergide yer alan yazılardan daha iyi bir biçimde kendini gösteremedi. KSD'cilerin bu son "taarruz hareketi"nda kendi görüşlerinin mahiyetini

ve Devrimci Hareketimize yönelttikleri "eleştirilerin" kaynaklandığı noktalar bir kez daha vurgulanmış oldu. Bu dergi, ayrıca, sürdürdüğü tartışmalarda "hatıralar" ne denli kanştırıldığını; tartışmaları, tam da KSD'nin ifadesiyle "ben diyorum hayran haftası, o anhyor mangal tahtası" haline dönüştürdüğünü gösterdi. Bu noktada, KSD'cilerin aslında teorik tartışmayı iflan amaçlamadıkları; bütün çabalarını "hazan yaprağı gibi döküleceğini" umdukları Devrimci Hareketimizdeki "yaprak dökümünü" hızlandırmaya yönelik olduğu açığa çıktı. Çünkü KSD'ciler, büyük bir kısmı (dipnotlarda bile olsa!) çözüme ulaşmış tartışma konularını, sanki hiç cevaplanmamış gibi papağan gibi

tekrarlamakta kendileri açısından "pratik yarar" gördüklerini de gizlemiyorlardı.

KSD'NİN TARTIŞMAKTA "PRATİK YARAR" GÖRDÜĞÜ VE GÖRMEYENİ BAZI NOKTALAR

1 KSD'cilerin sürekli anlamamazlıktan geldiği, yani tartışmakta "pratik yarar" görmedikleri konular arasında, kendilerinin seçilmiş örneklerle olan benzerlikleri noktası yer alıyor. Örneğin böyle bir benzerlikten söz ettiğimiz zaman

teriyadı basıyorlar: "Kurtuluş (KSD) demek istiyor olmalı! DY' görüşlerini benimseyen bazı kişiler için yayınladığınız 'Yusufluluk' çamuru cevaplamaya bile değmez. Ama beyler, birazlık olsun durust olunuz. O 'Yusufluluk' nasıl oldu da bir dönem bir arada bulunabildiniz? Buna ayıp derler, ayıp!" (KSD için İleri, sayı 12)

Her şey bir yana, bunca zamandan sonra KSD'cilerin "ayıp" diye bir şeyin var olduğunu hatırladıklarını görmekten sevinç duyduğumuzu belirtmemiz gerekiyor. Ama KSD'ciler niye bu kadar telaş ediyorlar? Ayıp olan nedir? KSD'cilerin savdukları ideolojik çizgiden hicap duy-

SİLAHLI PROPAGANDA*

W. Burchett

ması ve politik ve askeri liderliğin aynı karargahı paylaşmaları demektir.

Regis Debray, Latin Amerika'nın bazı ülkelerinde görüldüğü gibi, bir yandan askeri liderler dağlarda illegal olarak varlıklarını koruyabilmek için güçlüklerle uğraşır ve öte yandan politik liderler ise kentlerde yaşayıp legal politik konularını korumaya çalışırken, bazı kadroların askeri işlere karıştığı durumlarda haklı olarak eleştirmiştir. Bu gibi durumlarda askeri faaliyet, politik liderliğin diğer politik güçlerle olan ilişkisinde, uygun görüldüğü zaman, pazarlık terazinin bir kefesine konulan bir nevi ağırlığa indirgenmektedir. Latin Amerika'da bazı gerilla liderlerinin bana anlattıkları şekliyle, bu durum, yalnızca belli bir anlaşmada ortaya bir koşul sürmek için, ya da örneğin hükümette bir iki sandalye üzerine pazarlık gibi; parlamenter güçlerin geçici olarak birleşmeleri ile doğacak bir avantaj sağlamaya amacıyla her nevi uygulanması olanaksız askeri faaliyetlere ilişkin bir takım emirler veren bir "legal" politik liderlik yaratılmaktadır. Silahlı ayaklanma, özellikle bütün hareketin öncü kesimleri ile ilişkisi olmayan merkezlerden, bir düğmeyle açıp kapanabilecek bir şey değildir.

Vietnamlıların bakış açısına göre politik denetim zorunludur. Ancak, silahlı mücadeleye geçici baskı araçlarından birisi olarak kullanılan, üstelik silahlı mücadeleden tümüyle ayrılmış bir politik liderlik Vietnamlıların anlayış ve deneyimlerine tamamen ters düşmektedir.

Bölge karargahlarında ve tümen ve alaydan takım seviyesine kadar tüm komuta kademelelerinde, çeşitli derecelerdeki askeri komutanlarla eşit rütbede bir politik subay ya da temsilci vardır. Özel durumlarda belirli mahabebelere nerede ve ne zaman girileceği konusunda nihai karar onundur. Onun kararları kuşkusuz yalnızca askeri mülahazalara dayalı değildir. Örneğin, belli bir yerde düşmana saldırarak ve bozguna uğratmak için mükemmel bir fırsat ortaya çıkabilir. Sürpriz bir saldırı tüm birliği yok edecek, düşmanın yetiştirmesinden önce, ele geçirilen bölümlerde silahlanmaya oradan uzaklaşılacaktır. Ancak politik görevi önevi veto edebilir. Neden? "Orası Katoliklerin bölgesi" diye cevap verebilir. "Orada henüz yeterince araştırma yapılmadık. Eğer bir misilleme olursa suçun tümü bizdir. Yalnızca bu yöredeki değil, üstelik komşu eyaletlerde de Katolikler aleyhimize çevirebilir. Bizim budakları ana amacımız Katolikleri kendimize düşman yapmak değil kazanmaktır."

Bir başka örnekte, savaştan dönen ya da

Gerçeklik duygusu, Vietnamlı liderlerin en büyük özelliklerinden biridir. Bu, onlarla Hanoi'da ya da Güney'in ormanlarında karşılaşan herkesi etkilemiştir. Her şeyi olduğu gibi görebilme, alabildiğine açık, samimi ve alçak gönüllü olma, eski kadroların çoğunun 30 ya da 40 yıldır yakından ilişkide oldukları Ho Chi Minh'in kişiliğinden kaynaklanmaktadır. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti (DRV) ve Ulusal Kurtuluş Cephesi (NLF)'li Vietnam milislerindeki gençlerin ve kızların pike yaparak yer tarayan uçaklara soğukkanlılıkla ve çekimeksizin nişan alman, ve tetiğe basmak için gerekli ani beklemele, bu eğitimin sonuçlarını açıkça göstermektedir. Her ne kadar karşılaşılan güçlükler ve fedakarlık gereklilikleri en aza indirilmemiş de olsa, aynı zamanda, halkın gücüne ve nihai zaferin kaçınılmazlığına olan inanç ve kararlılık büyüktür. Bu ilkeleri halka benimsetmek, kendi güçlerine güvenmelerini sağlamak, silahlı propaganda birliklerinin başlıca görevi olmuştur.

Silahlı propagandanın işlevini anlamak, Güney'deki NLF askeri stratejilerinin birleşik politik-askeri özelliğini, askeri birliklerin komanda yapısını ve siyasal kadroların önemli rolünü kavramayı kolaylaştırır. Silahlı propaganda nasıl tanımlanmalı? Bu soruya Vo Nguyen Giap, *Kurtuluş Ordusu* (Liberation Army) isimli eserinde şöyle cevap veriyor:

"Silahlı propaganda, politik propaganda yapmak için silahlı güçlerin kullanılması ve kuvvetlerinin güçlü olduğu konusunda halka güven verilmesidir. Güven yerleştirildikten sonra bunun politik bilince dönüştürülmesi gerekir. Halkımız, kendi dayanışmasına güven duysun. Ne yapacağını bilemeyen ve kararsız unsurları etkilemek için, onlara güvenimizi göstermeliyiz. Hainlere gelince, eğer uyanlara rağmen yolları değiştirmezlerse onları kararlı bir şekilde temizlemeliyiz."

Güney'de karşılaştığım somut durumlarda hainlere, (Chau gibi insan kulağı bir küren birkaç kişinin dışında) idamdan önce üç kez uyan yapıldığını ve benzer olayların % 90'ında bu uyanların yeterli olduğunu öğrendim.

"Genellikle halk, devrimci güçlerin iyi silahlı olduğunu görüyor" diye sürdürüyor Giap: "Silahlara ilgi göstermeye başladıkları an, onlara bazı öğütler vermenin, silahların ikinci derece önemli olduğunu, oysa tüm halkın gücünün altedilemeyeceğini, yenilmezliğini açıklamanın zamanı gelmiştir. Eğer bu tür açıklamalarla halkı ikna etmede başarılı olamazsak, yalnızca silahların gücüne ilişkin bazı batıl inançlarla kalabilirler. Bu durumda, silahlı propaganda amacımıza ulaşmış olamayız..."

Çoğu ordularında silahları geliştirilmesi için gözüne kamaştırmak veya korkutmak için, silahların ve sahiplerinin muazam güçlerini göstermeye amaçlar. Fakat, Vietnamlı silahlı kuvvetler liderlerinin özelliği, silahları ele aldıkları ilk andan bu

yana, her türlü övünmeden kaçınmış olmalarıdır. General Giap'ın tüm yazılan tüm halkın potansiyel müttefikler olduğunu ve silahlı kuvvetlerin halkın talepleriyle tümüyle özdeşleşmiş amaçlarıyla, gerçek bir "halk ordusu" olduğunu mutlak bir kesinlikle yanstır.

"Devrimci güçlerin bol miktarda silaha sahip olduğunu görünce, halk devrimin kolaylıkla başına ulaşacağını düşünmeye başlar. İşte o zaman, devrim için ne denli zor ve tehlikeli olduğunu halka anlatmak gerekir. Emperyalistler çok vahşi, çok acımasız baskı yollarına baş vurabilirler. Mücadele yolumuzda geçici ricatlar mümkündür. Ayrıca, sırlarımız açık edildiklerinde derhal düşmanın terörist eylemlerine maruz kalacağımızı kavratmak şeklinde de halkı eğitmemiz gerekir. Bunu söylemekte tereddüt etmemeli." diyor Giap, daha sonra silahlı propaganda çalışmasının bir başka yanına ilişkin bazı somut detayları anlatıyor:

"Propaganda faaliyetlerinden sonra bunları pekiştirme işi gelir. En gayretli gençlerin bazılarını seçilip eğitilebilir. Ancak, bir yandan diğerine hareket halindeki silahlı propaganda timleri için, eğitim pek kolay değildir. İki yöntem gereklidir. Birincisi belli bir yörede hareketi desteklemek, öteki de mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde bölgesel kadrolar oluşturulmasıdır. Yani bazı gençler salırla alınır; silahlı kuvvetlerin hareketlenmesi boyunca fırsat oldukça onları eğitimi sağlanır. Gerektiğinde, bunları kendi köylerindeki eski faaliyetlerine devam etmek üzere geri yollayabiliriz. Bu pekiştirme süreci çok etkilidir. Özellikle, mümkün olan en kısa sürede yaygın üsler (extensive bases) oluşturmak istendiği zaman bu yol izlenmelidir. Bunlar halk içerisinde silahlı propagandanın genel ilkeleridir. Amda bozulan unsurlar için, ustalıkla kullanılan silahlı propaganda, iki yönlü bir silah olabilir."

"Devrimci gücümüzden kuşkulananlar vardır ama bunlar silahlarımızı gördükleri zaman bizim salırlarımıza gelecektlerdir. Bunlar bilinçli olarak bozulan durumdadırlar. Fakat devrimden nefret eden kararsızlar da vardır; bunlar kendilerini açıkça karşı devrimci olarak ortaya koyma yürekliliğini gösteremezler, yalnızca devrimi sabotaj etmek isterler. Bunlar bazen silahlarımızın gücünden ürkip ya da biraz ilerleme gösterirler ya da çok korkup tamamen karşı devrimci, hatta bilinçli birer hain olurlar. Dolayısıyla, kararsız unsurlara karşı silahlı propagandayı yürütürken sözlenimizi çok dikkatlice ölçmeliyiz. Böyle durumlarda yöresel koşulları iyice anlamalıyız, sonra her şey dikkatle incelenmeli ve her bilgi kırıntısı toplanmalıdır. Her zaman ölçülü davranmalıyız."

Giap daha sonra soruların en hassaslarından biri olan hainlerin öldürülmesi konusunu ele alır; bu NLF'nin en çok suçlandığı ve sonuçları Amerikan Kongre üyeleri ve gazetecilerin tarafından, Amerika'nın Güney Vietnam'daki "varlığını" rasyonelleştirmek için bahane olarak kullanılan bir konudur. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Batılı Müttefikler Japonya'da Nazi savaş suçlularını asmakta tereddüt etmediler. Norveçliler için Quisling'leri, Fransızlar

için Laval'ları ve öteki batılı ülkeler için benzer hainleri öldürmek tamamen normal karşılanıyordu; fakat Vietnamlılardan, Quisling'leri ya da Laval'ları "unutmaları ve affetmeleri" bekleniyor. II. Dünya savaşı sırasında Nazi zulmü altında yaşayanların, nefret ettikleri rejimin bir üyesi ya da hain işbirlikçileri barış zamanının kanunlarını düşünmeksizin, hem de hangi yolla olursa olsun öldürmeleri vatansızlığın en üst ifadesi sayılıyordu. Ama, Vietnamlıların hainleri idam etmeleri "Vietkong Terörizmi" olarak isimlendiriliyor.

Aslında, bugün Güney'de, Giap'ın yazdığı sırada Vietnam'da olduğu gibi, idam için gerekli koşullar Batı Avrupa direnç kuvvetleri ile kıyaslandığında çok daha fazla sınırlıdır. Bu, Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın özindeki siyasal güdülenme ile açıklanabilir. Güney Vietnam'da Amerika'lılarla işbirliği yapmış olan onbinlerce kişi için bir kan banyosu, "kitlevi misillemeler" olasılığı; sadece, [gerçekleri çarpıtarak], Güney Vietnam'daki sürekli Amerikan işgalini mazur göstermek isteyenler tarafından iddia edilebilir.

Giap "hainlerin ortadan kaldırılması ile ilgili olarak" olaylar karşısındaki her zamanki açıklığı ile şöyle yazıyor: "Onları daha kararlı ve daha ayırd ederek yok etmeliyiz. Eğer kararlı olmazsak, bazan feci sonuçlarla karşılaşabiliriz. Fakat, eğer dikkatli olmazsak, idamlar haksız ve sonuçları da daha az feci olmayabilir. Yalnızca yollarından döndürülemez hainlerin, üstelik tüm uyanlar yapıldıktan, bu kötülükten vazgeçmelerini sağlayacak tüm yollar denendikten sonra öldürülmeleri prensibi mutlaka uygulanmalıdır. Bu tür idamların doğru etki yapabilmeleri için halkın haine ilişkin görüşlerine önem verilmelidir, halkın isteği yol gösterici olmalıdır. Mesele öyle ele alınmalı ki, halk mahkum edilen kişinin suçunu ve devrimci militanların yurtseverliğini ve hoşgönlüsünü tümüyle anlamalıdır... Hainlerin öldürülmesi durumunda, eğer suçlama yeterince açık ve kesin değil ise, sağduyu yokluğu ya da dikkatsizlik yüzünden işlemler gerektiği gibi yapılamamışsa sonuç amaçlanın tersi olur..."

Direnç kuvvetlerinin ilerlemesine zarar vermiş olan, bilinen işbirlikçilere ve hainlere karşı, fark gözetilmeden yapılan misillemeleri reddetmeyi pratikte uygulamak, silahlı kuvvetlerin her seviyesinde güçlü politik denetim gerektirir. Bu nedenle silahlı propagandanın öteki yönlerini incelemeye geçmeden, sözü edilen politik denetimin doğasını açıklığa kavuşturmakta yarar vardır.

Silahlı propaganda birlikleri, silahlı kuvvetlerin üç türünün öncüleridir: Öz savunma güçleri (self-defence guerrillas), bölgesel birlikler ve hareketli düzenli birlikler. Bu birlikler içindeki politik liderlik, başından beri, tüm seviyelerde askeri komutanlarla paralel statü verilmiş bulunan politik kadrolarla sağlanmıştır. Bu sistem, günümüzde, Kuzey'de Vietnam Halk Ordusu, Güney'de de Kurtuluş Ordusu'nda kullanılmaktadır. Bu ikili denetim yalnızca belli bir mücadelede politik ve askeri amaçlar tamamen özdeş, bütünleşmiş ve koordine işler mümkün olabilir; pratikte ise bunun anlamı politik ve askeri stratejilerin aynı merkezde kararlaştırıl-

TÖB/DER 4. olağan kongresi başlarken...

DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN YÖNETİME

TÖB-DER 4. Olağan Kongresi, içinde bulunduğumuz bu günlerde, önemli bir olay olarak kamuoyunun dikkatini topluyor. Karşı-devrimci güçlerin "TÖB-DER kapatılması" yolundaki saldırıları yoğunluk kazanırken, revizyonizmin tescilli temsilcisi sahte "Birlik Dayanışma" grubu ve eklentileri, kuyruğuna takıldıkları reformistlerle TÖB-DER yönetimini gasbetmek için her türlü iğrenç taktikleriyle sahnedir.

TÖB-DER, bir nevi iki ateş hattı arasında; bir yandan oligarşinin her gün artan baskı ve terörü, örgütümüzü kapatma girişimleri, öte yandan TÖB-DER'i tekke örgütüne dönüştürmek isteyen tescilli revizyonistlerin öğretmen mücadelesini engelleyici, bölücü çabaları arasında 4. Olağan Kongresini yapmaktadır.

Oligarşinin ve onun sol içindeki uzantılarının TÖB-DER'e tüm ağırlığıyla eğilmelerinin bir nedeni vardır. Herşeyden önce TÖB-DER'in emekçi halk güçleri bakımından önemli bir mevzi olduğunu dost da düşman da kabul etmektedir.

TÖB-DER'in varlık nedeni, onun emekçi halk güçleri safında zulme ve sömürüye karşı çıkmak tavrında yatmaktadır. TÖB-DER demokratik bir kitle örgütü olarak, emperyalist tahakküme, faşist teröre ve Milli zulme karşı, emekçi halklarımızın bu temel talepleri doğrultusunda aktif olarak bir mücadele vermektedir.

Bugün ülkemizdeki ekonomik ve siyasi gelişmelerin doğru olarak kavranması TÖB-DER'in temel işlevini de açıkça ortaya koyacaktır. Emekçi halk güçlerine karşı sistemli terör uygulayarak sindirme girişimlerinin; semt otobüslerine ve kahvehanelere düzenlenen açık katliamlardan, eğitim emekçilerine yönelik kanlı saldırılara kadar uzanan bu uygulamalar, emekçi halk güçleri ile faşist karşı-devrim güçleri arasındaki mücadelenin iç savaş doğrultusunda geliştiğini açıkça kanıtlamaktadır. Hergün artan faşist terör, devlet terörü ile birleşerek yükselen sivil faşist terör, teorik açıklamaya yer vermeyecek kadar ortadadır.

Gelişen bu olaylar karşısında, saldırılardan yakınmak, çaresizlik içinde CHP'den medet ummanın da kurtarıcı ögeyi teşkil edemeyeceğini artık hayatın kendisi de ortaya koymuştur. "Faşizm var mı yok mu?", "CHP müttefik mi değil mi?" tartışmaları artık anlamını yitirmiştir. Hayatın nesnel gelişimi revizyonist görüşleri tecrit etmiştir. Faşist saldırıları hergün kahretmek yetmez. Bu bir savaştır. Ve kuralları içinde ne gerekiyorsa o yapılmalıdır. Bu mücadelede emekçi halkların zaferi için yapılması gerekenler tartışılmalı ve yapılmalıdır. Bütün anti-faşist güçler her türlü imkanlarını bu yolda seferber etmelidir. Faşizme karşı dışı dışı bir mücadele yürütmek sizin basitçe zaferin kazanılabileceği hayaline kimse kapılmamalıdır.

İşte TÖB-DER kongresi, böyle bir savaş hattında yapıyor. Faşist güçlere karşı yeni mevziler kazanmak, emekçi halk güçlerinin savunma hattını pekiştirmek için TÖB-DER'in mücadelelerine, özellikle kongrenin kademi tayin edecek olan delegelere büyük görevler düşmektedir. TÖB-DER'in böylece bir savaş hattında güçlü bir mevzi haline gelebilmesi ve aktif bir anti-faşist eylem çizgisini hayata geçirebilmesi için doğru devrimci mücadele yürütmesi zorunludur. Eğer TÖB-DER devrimci mücadeleye karşı aktif direnişimi kopmaz bir şekilde sürdürürse, keçi bir savunma mevzi sağlanabilir. Bu mücadelede emekçi halklarımızın Devrimci Örgütlenmiş TÖB-DER yönetimine delmek zorunda olduğu, emekçimizin iradesiyle kayıtsızca

Revizyonistlerin TÖB-DER yönetimini ele geçirmeleri halinde, TÖB-DER susturulan bir mevzi, sıradan bir mesleki örgüt ve aydınlar klubüne dönüşmeye başlayan ve giderek sınırlar çatışması dışına itilen hantal, uyusuk, pasif bir demok olmaksızın kurtulmayacaktır. TÖB-DER'i bu konuma çekerek, "toplumsal anlaşma" türünden oyunlarla devrimci öğretmenlerin onurlu mücadelesini boğmak isteyen reformist ve revizyonistlerle mücadelede el titremesine, ham hayallere yer yoktur. Herkes kendi sorumluluğunun bilinciyle hareket etmek zorundadır. Devrimci olmayan tavırlara boyun eğerek, ya da dar çıkarlar peşinden giderek sağ teslimiyetçi akımın örgüte egemen olmasına göz yumulmamalıdır.

Emekçi halk güçlerinin her zamankinden daha güçlü bir birliğe, daha sarsılmaz bir beraberliğe ihtiyaç duyduğu şu günlerde TÖB-DER'in iç sürtüşmelerin körüklenerek tehlikeli bir kargaşa ortamına sürüklenmesine izin verilmemelidir. Kendi tekkeci çıkarları doğrultusunda devrimci namus ve dürüstlikle bağdaşmayan ne kadar ilke varsa, herşeyi o denli pervasız ve herkesin gözü önünde açıkça sergileyen tescilli revizyonistlerin maskeleri düşürülmelidir. Faşist güçlere karşı en aktif mücadeleyi savunan biz devrimcilere karşı aleni olarak faşistlerle işbirliği yapmaktan çekinmeyen bu revizyonist çeteler, TÖB-DER'in örgütlü bütünlüğünü bozmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

TÖB-DER'de yaşanan kargaşanın en büyük sorumlularından biri olan sahte "Birlik Dayanışma" grubu, reformistleri koltuk değneği olarak kullanarak TÖB-DER'i kendi tekkeci örgütü haline getirme çabası içindedir. Uzun süreden beri böyle bir hazırlığın içinde olan bu grubun çabaları sonuç vermezse (Tıpkı DİSK'te olduğu gibi) onu içten parçalayarak kendi öğretmen tekkelerini kuracakları bilinmektedir.

Revizyonizmin bölücü ve yıkıcı entrikaları içinde geçen bu 2 yıl içinde TÖB-DER'in örgütsel bütünlüğü güç bela sağlanabilmiştir. TÖB-DER'i iki yıldır yöneten Demokratik Merkeziyetçi+Özgürlük grubu revizyonistlerinin ittifakına dayalı Genel Merkez yönetiminin pasifist, teslimiyetçi ve son dönemde de iktidar kuyrukçuluğu politikası da örgütü giderek işe yaramaz bir duruma düşürmenin koşullarını yaratmış ve anti-faşist mücadelede, TÖB-DER fonksiyonsuz bir örgüt haline dönüştürülmüştür.

Siyasi çizgisi oportünizm, teslimiyetçilik ve sosyal pasifizm olan akımların, TÖB-DER'i emekçi halklarımızın devrimci mücadelesinde bir eylem örgütü, güçlü bir mevzi haline getirmesi elbette beklenemez. Sınıf mücadelesinde temel işlevi bölücülük, yıkıcılık ve karşı-devrime hizmet olan revizyonizmin TÖB-DER içinde öğretmenlerin örgütsel bütünlüğünü koruması ve geliştirmesi elbetteki beklenemez. İşte revizyonizmin en tescilli "Birlik Dayanışma"nın İstanbul Şubesi günlerce işgal etmesi. Van Şubesinde toplanan "deprem fonu"nu yemesi, üye ödeneklerini kendi grup çıkarları uğruna çar çur etmesi, devrimci öğretmenleri hakim sınıflara jumalleyerek "siyaset" yapması ve yine TÖB-DER'li öğretmen olma açısından, kelimenin tam anlamıyla yüz karası olan bir başka rezaleti de, sırf para yivciliğinden geri kalmamak için İÖSSY Sandığı seçimlerinde faşistlerle ortak liste yaparak yönetime gelmesi onların iğrenç yüzlerini sergilemek için yeterli örneklerdir.

Çünkü, bu utanmaz revizyonistler örgüt yıkıcılığı vaad ediyorlar. TÖB-DER'i bölmeyi, parçalamayı, öğretmen hareketini felce uğratmayı vaad ediyorlar. "Barış, demokrasi, toplumsal ilerleme" çığlıklarını atarken faşistlerle işbirliği yapıp TÖB-DER'i satmayı, kendi çiflikleri olarak kullanmayı, ceplerini doldurmayı vaad ediyorlar, faşizme karşı teslimiyet, zulme karşı kölelik öneriyorlar.

Bizler Devrimci Öğretmenler olarak faşist zulme karşı aktif bir mücadele ve de TÖB-DER'in halklarımızın faşizme karşı yürüttüğü kararlı direnişin kopmaz bir parçası olmasını istiyoruz. TÖB-DER'in, bütün anti-faşist öğretmen kitlelerinin faşizme karşı kararlı-ortak direnişinin bir kalesi olmasını istiyoruz. Hakim sınıfların TÖB-DER'i kapatma, güçten düşürme planlarına karşı, revizyonizmin TÖB-DER'i bölücü ve dağıtıcı girişimlerine karşı, TÖB-DER'in tekke örgütü haline dönüştürülmesi çabalarına karşı, MÜCADELE EDELİM.

Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkımızı almak için
Faşizmin saldırılarını püskürtüp yok etmek, can güvenliğimizi sağlamak için
Özlük ve meslek sorunlarımıza haklı çözümler bulmak için
Güçlerimizi birleştirelim. Tek bir yumruk tek bir yürek olalım.

DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN TÖB-DER YÖNETİMİNE!

